

Гордана Тасић

У РУКАМА САМ ИМАЛА САМО ТВОЈЕ ПЕСМЕ

У РУКАМА САМ ИМАЛА САМО ТВОЈЕ ПЕСМЕ

Стварност опет није
на висини мојих снова.
Зато измишљам патњу
да о њој певам.
Радујем се сваком
слову из далека
ал нема гласа
да ћу преживети.
Не знам тајну
да ме сачува од заборава.
Учим језик
који нас раздваја.
Неуморно понављам
научене риме
док ме не дотуче
модерна поезија.

КАО ОДРАЗ НА ТУЋЕМ НЕБУ

Осећам неописиву срећу.
Као да се враћам кући.

Ону топлу рутину
која опонаша нормалност.
Задовољна својом судбином
вегетирам.
Мали, суморни паразит
са позајмљеним животом.
Исцрпљена од осећања,
неспутаних жеља.
Увек је волео потчињене жене,
као своје посилене
или коње.

ДУБИНА ПРОСТОРА О КОЈЕМ НИШТА НИСАМ ЗНАЛА

Моји најближи су далеко.
Често мислим на њих.
Ослушкујем њихове кретње.
Присећам се нежности.
Ништа ме не може приближити -
носталгија није судбина.
Трагам за траговима
који могу да ме усмере.
Као слободан господар
посматрам свет из доње перспективе.
Тако су ми протекли многи дани.
Сада мислим на то само кад хоћу.
Моји најближи су далеко.
Памтим њихове нежности.

ПРЕМОШЋАВАЊЕ ТРЕНУТКА

Прећутах све
што преживех.
Сад ходам даље
кроз свакодневицу.
Други ме знају
и воле да причају о томе.

На улици ми прилазе
само непознати пси.
Ретке су боје
које не распознајем.
Мало је људи
које срећем.
Опасно је живети
у месташцима
где извесност убија
прецизно
као касапин.

(ЈЕДНА) СМРТ У ПРОВИНЦИЈИ

Самотне ноћи
у тесним, празним кућама
миришу на устајале диње.
Мало је простора
за крупне кораке:
сведеним покретима
тумарам по мраку.
Патос ме препознаје
по хромом ходу.
Тло пропада
од властите тежине.
Обасјано фаром
окно пулсира
као умирућа супернова.
Сваки помак омеђен је
лешевима
мртвих мува
које крепају од напуштености,
исто као и њихови преци.

ПРЕЛАЗИ

Мој мали траг
у прабини
збрисаће поветарац.

Јадни ви који остајете
са својом полуделом хијерархијом.
Брине ме ипак
како ћу проћи
кроз уско грло
пешчаног сата.

Песме су из књиге *Мали увод у њричу* која ће се појавити у издању Нишког културног центра.